

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พ่อแม่ทุกคนย่อมมีความคาดหวังต่อลูกผู้เป็นที่รัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งความคาดหวังที่ต้องการจะเห็นลูกเติบโตขึ้นเป็นคนดี และอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคมได้อย่างเป็นสุข ซึ่งการที่จะทำให้ความคาดหวังของผู้เป็นพ่อแม่ดำเนินไปอย่างบรรลุถึงจุดหมายตามที่ต้องการได้นั้น การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ก็เป็นวิธีการหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะการอบรมเลี้ยงดูนั้นเป็นกระบวนการถ่ายทอดทางสังคม (Socialization) ในการปลูกฝัง กล่อมเกลา และสรรสร้างให้ลูกมีลักษณะทางจิตใจ บุคลิกภาพ ตลอดจนพฤติกรรมที่เหมาะสม ผ่านทางครอบครัวซึ่งเป็นสถาบันหลักสถาบันแรกที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเด็ก ซึ่งนับว่าเป็นสถาบันที่มีความสำคัญในการวางรากฐานลักษณะทางจิตใจที่สำคัญสำหรับเด็กให้มีบุคลิกภาพและพฤติกรรมที่เหมาะสมต่อการเป็นพลเมืองที่ดีของประเทศชาติต่อไป

การให้ความรู้เรื่องเพศศึกษา ถือเป็นข้อมูลข่าวสารหนึ่งที่เด็กควรจะได้รับจากพ่อแม่ หากพ่อแม่ไม่สามารถถ่ายทอดความรู้เรื่องเพศให้แก่ลูกได้ อันเนื่องมาจากมีความรู้ไม่พอ หรือรู้แต่เป็นความรู้ที่ไม่ถูกต้อง ตลอดจนการได้รับการสั่งสอนที่ผิดในเรื่องเพศจากครอบครัวแบบเก่า ทำให้พ่อแม่โดยทั่วไปมักจะให้ความรู้หรือสั่งสอนลูกในเรื่องที่เกี่ยวกับเพศด้วยการห้าม การดูและการลงโทษ ผู้ใหญ่บางคนปล่อยให้ธรรมชาติได้สอนเรื่องนี้แก่วัยรุ่นเอง เป็นผลทำให้วัยรุ่นมีการเรียนรู้เรื่องเพศไปในทางที่ผิด (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2543)

เนื่องจากเรื่องเพศเป็นเรื่องที่มีความสำคัญต่อชีวิตอย่างยิ่ง การมีความรู้ ความเข้าใจ และมีทัศนคติที่ดี ย่อมทำให้สามารถปรับตัว ปฏิบัติตนได้อย่างถูกต้อง และมีความสุขได้ (มานพ คณะโต, 2541) แต่ปัจจุบัน พบว่า เด็กนักเรียนวัยรุ่นขาดความรู้เรื่องเพศในด้านทฤษฎีและการป้องกันตนเอง การปลูกฝังให้เด็กเรียนรู้เรื่องเพศ เพื่อจะได้รู้จักป้องกันตนเองจากปัญหาทางเพศสัมพันธ์ เป็นเหมือนการฉีดวัคซีนเพิ่มภูมิคุ้มกันให้แก่เด็ก (อรสม สุทธิสาคร, 2544)

วัยรุ่นเป็นวัยเชื่อมต่อระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม ธรรมชาติของวัยรุ่นต้องการอิสระ อยากรู้ อยากเห็น อยากทดลอง ต้องการมีประสบการณ์แปลกใหม่และท้าทาย รักสนุก ใจร้อน ชอบทำตามอย่างเพื่อน ชอบเลียนแบบดารา เริ่มสนใจเพศตรงข้ามและมีความต้องการทางเพศสูง (สมจิตร งามสะอาด, 2538; มานพ คณะโต, 2541; วรวิณี วรจรณาติ, 2541; จริญญา นิลแพทย์, 2541; Kelly, 1988) ประกอบกับอิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตกเริ่มเข้ามามีบทบาทในวิถีการดำเนินชีวิตของวัยรุ่น ไม่ว่าจะเป็นการบริโภค แฟชั่น การแต่งกาย ภาษา การแสดงออก รวมถึงพฤติกรรมการแสดงออกทางเพศส่งผลต่อการรับรู้และการเรียนรู้ของวัยรุ่นมาก (ศุภาศิริ การิกานุจน์, 2543) ซึ่งจะเห็นได้ชัดในสภาพสังคมปัจจุบันที่วัยรุ่นมีพฤติกรรมทางเพศที่เสรีมากขึ้น ในเรื่องการคบเพื่อนต่างเพศ การออกเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ การแต่งกายให้ดึงดูดความสนใจเพศตรงข้ามด้วยแฟชั่นตะวันตก และการแสดงออกทางเพศในที่สาธารณะเพิ่มมากขึ้น ตลอดจนพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ก็มีมากขึ้นด้วย (จรรยา ดวงแก้ว, 2539)

การขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น เป็นที่มาของปัญหาต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาสังคม ได้แก่ ปัญหาการร่วมเพศ ปัญหาอาชญากรรมทางเพศ ปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร ปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยเรียน ปัญหาการทำแท้ง ปัญหาโสเภณี ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นตามมาก็คือ ปัญหาโรคทางเพศสัมพันธ์ ได้แก่ กามโรค และโรคเอดส์ ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญของชาติ

ครอบครัวนับเป็นสถาบันสำคัญที่สุดซึ่งทำหน้าที่เป็นเกราะป้องกันปัญหาต่าง ๆ ซึ่งจะเกิดแก่บุคคล โดยเฉพาะวัยรุ่นเพราะครอบครัวที่อบอุ่นจะสร้างภูมิคุ้มกันให้บุคคลสามารถเผชิญปัญหา และดำรงชีวิตอยู่ได้ บิดามารดาเป็นบุคคลที่มีหน้าที่รับผิดชอบในด้านการเสริมสร้างเรื่องเพศที่ดีและเหมาะสมที่สุด เนื่องจากบิดามารดา เป็นบุคคลที่ใกล้ชิดกับบุตรมากที่สุดตั้งแต่เกิดจนกระทั่งโตเป็นผู้ใหญ่ วัยรุ่นจะรับรู้แบบอย่างพฤติกรรมทางเพศจากบิดามารดาในเกือบทุกเรื่อง พฤติกรรมทางเพศของบุคคลเป็นผลมาจากทัศนคติในเรื่องเพศของบุคคลนั้น ซึ่งทัศนคติในเรื่องเพศมาจากการที่บุคคลนั้นได้รับการอบรมเลี้ยงดูมาจากครอบครัว แต่จากการเปลี่ยนแปลงของสังคมในปัจจุบัน ลักษณะของครอบครัวเปลี่ยนเป็นครอบครัวเดี่ยวมากขึ้น บิดามารดาต้องดิ้นรนหาเลี้ยงชีพมากขึ้น สัมพันธภาพและความผูกพันของสมาชิกคลายตัวลง ครอบครัวขาดความอบอุ่น (คณะกรรมการป้องกันและควบคุมโรคเอดส์แห่งชาติ, 2539) ทำให้สัมพันธภาพภายในครอบครัวระหว่างบิดามารดา และบุตรดูห่างเหิน ส่งผลให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองไม่ใส่ใจที่จะสั่งสอนให้ข้อมูล สร้างค่านิยมและปลูกฝังคุณธรรม ในเรื่องเพศศึกษาที่เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม หรือชุมชนที่ตนเองเป็นสมาชิกอยู่ให้กับลูก

สังคมไทยถกเถียงกันมากถึงความจำเป็นในการสอน “เพศศึกษา” บ้างก็ว่า เป็นดาบสองคม ที่จะให้ความรู้เรื่องเพศแก่เด็ก เพราะอาจจะเป็นการสอนที่กระตุ้นให้เกิดความอยากรู้อยากเห็น การมองเรื่องเพศในทรรศนะใหม่ เป็นสิ่งจำเป็นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในมุมที่มีอิทธิพลต่อการเจริญเติบโตของร่างกาย การพัฒนาและการปรับตัวทางสังคม ในสภาพสังคมไทยที่ผ่านมา ยังมองและตีความหมายว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องส่วนตัวที่ควรปกปิด น่าละอาย หยาบคาย และเป็นเรื่องของผู้ใหญ่เท่านั้น ทั้ง ๆ ที่ในความเป็นจริงแล้วเพศศึกษา ควรเป็นการเรียนรู้ตั้งแต่เกิด เช่น การสังเกตปฏิกิริยาของพ่อแม่ ความสัมพันธ์ระหว่างคนในครอบครัว การให้ความรู้เรื่องเพศศึกษามีประโยชน์ในการป้องกันมิให้บุคคลในสังคมมีพฤติกรรมทางเพศที่เป็นอันตรายต่อผู้อื่น และแม้ว่าจะไม่ได้เป็นการป้องกันอย่างสมบูรณ์ แต่ก็เชื่อว่าเป็นส่วนหนึ่งในการลดปัญหาที่เกี่ยวกับการมีความรู้ ความเข้าใจ และทัศนคติและพฤติกรรมทางเพศที่ผิด ๆ ลงได้

จากการสำรวจข้อเท็จจริงจากผู้คนทั่วโลกเกี่ยวกับแหล่งข้อมูลเรื่องเพศศึกษาโดยโครงการ 1999 GLOBAL SEX SURVEY : A YOUTH PERSPECTIVE ซึ่งจัดทำโดยคูเร็กซ์ ได้ทำการสำรวจพฤติกรรมทางเพศ ผลการสำรวจพบว่า วัยรุ่นได้แหล่งข้อมูล ความรู้ด้านเพศศึกษาที่ไม่ถูกต้องและเชื่อถือไม่ได้เต็มที่ เพราะแหล่งสำคัญที่วัยรุ่นเมื่อเกิดความสงสัยอยากรู้อะไรเกี่ยวกับเพศจะไปถามเพื่อนมากที่สุดคือ ร้อยละ 28 รองลงมาก็คือ จากโรงเรียน ร้อยละ 22 และจากพ่อแม่ซึ่งเปรียบเทียบคนแรกของคุณๆ เพียงร้อยละ 12 เท่านั้น

แต่เมื่อถามวัยรุ่นทั้งหลายว่า ในความเป็นจริงต้องการได้ความรู้ด้านเพศศึกษาที่ถูกต้องจากใคร วัยรุ่นร้อยละ 28 บอกว่าถ้าเลือกได้แล้วอยากจะให้พ่อแม่ เป็นคนตอบปัญหาทางเพศแก่พวกตน และคิดว่าพ่อแม่ เป็นคนที่พวกเขาคิดจะพึ่งได้มากที่สุด และน่าเชื่อถือที่สุด และอยากเรียนจากครูบาอาจารย์เพียงร้อยละ 16 เท่านั้น และอยากได้จากเพื่อนเพียงร้อยละ 17

ผลการสำรวจแสดงให้เห็นว่า วัยรุ่นต้องการให้ผู้ปกครองเป็นผู้ให้ความรู้เรื่องเพศศึกษามากที่สุด วัยรุ่นร้อยละ 24 กล่าวว่าพวกเขาพอใจที่จะพูดคุยเรื่องเพศกับแม่ ในขณะที่ในความเป็นจริงมีเพียงร้อยละ 14 เท่านั้นที่ได้รับความรู้จากแม่

วัยรุ่นร้อยละ 12 กล่าวว่า พวกเขาต้องการเรียนรู้จากพ่อ ในขณะที่ร้อยละ 16 ต้องการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษาจากโรงเรียน แม้ว่าวัยรุ่นถึงร้อยละ 88 กล่าวว่า ไม่ต้องการเรียนรู้เรื่องเพศจากเพื่อน แต่ในความเป็นจริงแล้ว มีวัยรุ่นจำนวนถึงร้อยละ 30 ที่มีเพื่อนเป็นที่ปรึกษาหลัก

ผู้คนทั่วโลกร้อยละ 83 เห็นว่าเด็ก ๆ ควรได้รับการปูพื้นฐานเรื่องเพศศึกษาตั้งแต่ก่อนอายุ 14 ปี และช่วงอายุ 10-11 ปี เป็นช่วงอายุที่เหมาะสมที่สุดที่จะเริ่มเรียนรู้เรื่องดังกล่าว ในขณะที่ประเทศไทย มีเพียงร้อยละ 56 ที่เห็นควรให้เด็กเรียนรู้เรื่องเพศตั้งแต่ก่อนอายุ 14 ปี และมีร้อยละ 22 ที่เห็นว่าอายุที่เหมาะสมคือ 15 ปีขึ้นไป นอกจากนั้นชาวไทยและชาวฮ่องกงร้อยละ 4 ยังเป็นประเทศที่มีผู้เห็นว่า ไม่ควรมีการสอนเรื่องเพศศึกษาเลยเป็นจำนวนมากที่สุดกว่าประเทศอื่น ๆ ด้วย (คัดลอกจากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ฉบับวันพุธที่ 23 กันยายน 2541)

การให้ความรู้เรื่องเพศศึกษานั้นก่อให้เกิดประโยชน์ได้ เช่น เพื่อให้มนุษย์สามารถปรับตัวตามขั้นตอนของชีวิตได้ด้วยความไม่ยากลำบากหรือมีความคับข้องใจมากนัก และเพื่อให้มนุษย์มีความรู้ ความเข้าใจ มีทัศนคติและพฤติกรรมที่ดีในเรื่องเพศ มีศีลธรรมจรรยาในเรื่องเพศที่ดี (Sexual Ethics) นอกจากนั้น ยังเพื่อลดปัญหาครอบครัวและปัญหาสังคม อันมีสาเหตุมาจากการมีความรู้ มีทัศนคติและมีพฤติกรรมที่ผิดปกติในเรื่องเพศ ตลอดจน เพื่อสร้างคุณภาพชีวิตของมนุษย์ให้ดีขึ้นอีกด้วย

เนื่องจากการที่จะเป็นผู้ที่มีความเข้าใจและทัศนคติที่ดีในเรื่องเพศนั้นจะต้องมาจากการมีความรู้ในเรื่องเพศอย่างเพียงพอและอย่างถูกต้องด้วย บุคคลที่จะสามารถมีความรู้ในเรื่องเพศที่ถูกต้องเพื่อที่จะเป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ดีในเรื่องเพศจำเป็นต้องใช้เพศศึกษาเข้าช่วย ถ้าบุคคลใดที่สามารถปรับตัวในเรื่องเพศได้ดี ก็จะเป็นผู้ที่มีวุฒิภาวะสมความเป็นผู้ใหญ่ และสามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ได้อย่างไม่ยากลำบาก ซึ่งเป็นสาเหตุส่วนหนึ่งที่ว่า ทำไมเพศศึกษาจึงมีความจำเป็นสำหรับเด็กและเยาวชน

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาวิธีการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาของผู้ปกครองที่ให้แก่ลูกหลานของตน ตลอดจนศึกษาถึงความรู้สึกของผู้ปกครองด้วยว่ามีทัศนคติ และความรู้เรื่องเพศเป็นอย่างไร เนื่องจากการสอนเรื่องเพศศึกษามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ตัวผู้ปกครองจะต้องมีความรู้ และทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศได้ถูกต้อง ไม่เช่นนั้นแล้ว จะทำให้การถ่ายทอดความรู้แก่ลูกไม่บรรลุผลตามจุดมุ่งหมายของการสอน คือลูกไม่สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เกี่ยวกับเรื่องเพศได้ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังมีความสนใจที่จะศึกษาเพิ่มเติมถึงลักษณะการเปิดรับสื่อมวลชน และความสนใจสื่อประเภทต่าง ๆ ว่าสื่อใดบ้างที่เข้าถึงความต้องการรับรู้เรื่องเพศศึกษาของผู้ปกครอง ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้เน้นศึกษาวิธีปฏิบัติในการสื่อสารเรื่องเพศของผู้ปกครอง โดยผู้วิจัยมีความต้องการเพื่อสรุปหาแนวทางการติดต่อสื่อสารของผู้ปกครองที่ถูกต้อง มีความเข้าใจ และมีเหตุผลรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเอง และเพื่อหาแนวทางแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับลูกที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะการเปิดรับข่าวสารเรื่องเพศศึกษา ความรู้ ทักษะคิดต่อเรื่องเพศศึกษา และการสื่อสารเรื่องเพศศึกษาของผู้ปกครองนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสาร กับความรู้เรื่องเพศศึกษาของผู้ปกครองนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสาร กับทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาของผู้ปกครองนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตกรุงเทพมหานคร
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสาร กับการสื่อสารเรื่องเพศศึกษาของผู้ปกครองนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตกรุงเทพมหานคร
5. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ กับทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาของผู้ปกครองนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตกรุงเทพมหานคร
6. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ กับการสื่อสารเรื่องเพศศึกษาของผู้ปกครองนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตกรุงเทพมหานคร
7. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติ กับการสื่อสารเรื่องเพศศึกษาของผู้ปกครองนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตกรุงเทพมหานคร
8. เพื่อศึกษาความต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษาของผู้ปกครอง

คำถามสำหรับการวิจัย

1. ผู้ปกครองนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตกรุงเทพมหานคร มีการเปิดรับข่าวสารเรื่องเพศศึกษา หรือไม่ อย่างไร
2. ผู้ปกครองนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตกรุงเทพมหานคร มีการสื่อสารเรื่องเพศศึกษา หรือไม่ อย่างไร
3. ผู้ปกครองนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตกรุงเทพมหานคร มีความรู้เรื่องเพศศึกษาหรือไม่ อย่างไร
4. ผู้ปกครองนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตกรุงเทพมหานคร มีทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษา อย่างไร
5. การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษาของผู้ปกครองนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศศึกษา หรือไม่ อย่างไร

นิยามคำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง

การเปิดรับข่าวสาร หมายถึง ความบ่อยครั้งของการได้รับรู้ข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อทั้ง 3 ประเภท คือ สื่อบุคคล สื่อมวลชน และสื่อเฉพาะกิจ

- **สื่อมวลชน** หมายถึง วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์รายวัน
- **สื่อบุคคล** หมายถึง สามเณร/ภรรยา บิดามารดา ญาติพี่น้อง เพื่อน เจ้าหน้าที่สาธารณสุข อาสาสมัครสาธารณสุข และครู
- **สื่อเฉพาะกิจ** หมายถึง นิตยสาร ภาพโฆษณา เอกสาร แผ่นพับ แผ่นปลิว ที่ผลิตและเผยแพร่โดยกระทรวงสาธารณสุข สำนักอนามัย กรุงเทพมหานคร หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และองค์กรเอกชน

เพศศึกษา หมายถึง การให้การศึกษานในเรื่องของธรรมชาติของเพศ และพฤติกรรมทางเพศ แบ่งตามเนื้อหาที่ประกอบกันเป็นความรู้ 4 ลักษณะ คือ

1. ลักษณะทางชีววิทยาของความรู้เรื่องเพศ (Biological Aspect) ได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับกายวิภาค สรีรวิทยาของร่างกายมนุษย์เป็นส่วนใหญ่ เช่น โครงสร้างและหน้าที่ของอวัยวะต่าง ๆ รวมถึงความเจริญเติบโตทางเพศในด้านร่างกาย (Physical Sexual Development) เช่น การมีหนวดเครา และขนรักแร้ เสียงแตก การมีประจำเดือน การปฏิสนธิ การตั้งครรภ์ เป็นต้น
2. ลักษณะทางสุขศึกษาของความรู้เรื่องเพศ (Hygienic Aspect) ได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับสุขภาพ และระวังรักษาร่างกายให้ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ ข้อควรระวังรักษาและสุขปฏิบัติเกี่ยวกับอวัยวะเพศ ฯลฯ
3. ลักษณะของจิตวิทยาของความรู้เรื่องเพศ (Psychological Aspect) ได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับจิตใจและอารมณ์ เช่น ความเจริญเติบโตทางเพศในด้านจิตใจ ความเปลี่ยนแปลงทางด้านจิตใจ และอารมณ์เมื่อเข้าสู่วัยรุ่น แรงผลักดันทางเพศ (Sexual Drive) การระบายอารมณ์ทางเพศ ทักษะติดต่อเพศตรงข้าม ความรัก ความต้องการ หรือความรู้สึกทางเพศ ความผิดปกติทางด้านจิตใจ และอารมณ์ ฯลฯ
4. ลักษณะทางสังคมวิทยาของความรู้เรื่องเพศ (Sociological Aspect) ได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับการปรับตัวให้เข้ากับสังคม และมาตรฐานความประพฤติ หรือกฎเกณฑ์ทางสังคม เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ เพศสัมพันธ์ อิทธิพลของเหตุการณ์ และสิ่งแวดล้อม การเกี่ยวพาราณี การเลือกคู่ครอง การแต่งงาน

ชีวิตสมรส หรือชีวิตครอบครัว การวางแผนครอบครัว ประเพณี และวัฒนธรรมต่าง ๆ

ความรู้ หมายถึง ความเข้าใจในเรื่องเพศศึกษา การพัฒนาการทางเพศ ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ การเลือกคู่ครอง ชีวิตสมรส การวางแผนครอบครัว การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ความผิดปกติทางเพศและปัญหาทางเพศ ที่ผู้ปกครองได้รับการถ่ายทอดและเรียนรู้มาจากสิ่งแวดล้อมทางสังคม

ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด ท่าทีลักษณะที่ชอบหรือไม่ชอบ นิยมหรือรังเกียจในเรื่องพัฒนาการทางเพศ สุขวิทยาทางเพศ ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ การเลือกคู่ครอง ชีวิตสมรส การวางแผนครอบครัว การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ความผิดปกติทางเพศและปัญหาทางเพศ ที่ผู้ปกครองได้รับการถ่ายทอดและเรียนรู้มาจากสิ่งแวดล้อมทางสังคม

การสื่อสารเรื่องเพศศึกษา หมายถึง ความมากน้อยของการพูดคุยเรื่องเพศศึกษา และมีการถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษาที่ได้จากสื่อประเภทต่าง ๆ ของผู้ปกครองกับบุตร

ผู้ปกครอง หมายถึง บุคคลที่ทำหน้าที่ในการดูแล เอาใจใส่ ให้การอบรมสั่งสอนแก่เด็กอย่างใกล้ชิดที่บ้าน ในที่นี้หมายถึงบิดา มารดา

นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดกรมสามัญศึกษา และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษากลุ่มผู้ปกครองที่มีลูกเป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมตอนต้น เฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร ทั้งนี้ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าเด็กวัยรุ่น กำลังอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ มีความรู้สึก มีอารมณ์รุนแรงจึงต้องเอาใจใส่เด็กในวัยนี้ให้มาก การรณรงค์ป้องกันโรคทางเพศสัมพันธ์ทั่วไป จึงควรให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาในกลุ่มผู้ปกครอง เพื่อทำการเผยแพร่ความรู้ให้แก่บุตร โดยแบ่งผู้ปกครองที่จะศึกษาเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มแรกเป็นผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนในสังกัด

กรมสามัญศึกษา และอีกกลุ่มเป็นผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

เหตุผลที่เลือกศึกษาวิจัยผู้ปกครองในเขตกรุงเทพมหานคร เนื่องจากกลุ่มผู้ปกครองในเขตกรุงเทพมหานคร มีความหลากหลายมากกว่ากลุ่มผู้ปกครองต่างจังหวัด มีโอกาสเข้าถึงสื่อมวลชนได้สูงและหลากหลายประเภทมากกว่า ตลอดจนกรุงเทพมหานครเป็นศูนย์รวมความคิดที่หลากหลายจากบุคคลต่างสาขาอาชีพ ต่างทัศนคติ ต่างความสนใจ และต่างสภาวะแวดล้อม จึงสามารถรวบรวมข้อมูลวิเคราะห์ได้อย่างชัดเจน ครอบคลุม และถูกต้องมากที่สุด ทั้งนี้ไม่รวมถึงกลุ่มผู้ปกครองที่อยู่ในเขตปริมณฑล

ข้อจำกัดการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะผู้ปกครองในกรุงเทพมหานครเท่านั้น จึงไม่สามารถเป็นตัวแทนของผู้ปกครองทั้งประเทศได้ เนื่องจากสถานที่และสภาพแวดล้อมที่ต่างกัน ฉะนั้นการนำผลวิจัยไปสรุปอ้างอิงจึงอยู่ในขอบเขตจำกัด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลการวิจัยครั้งนี้ ทำให้ทราบถึงการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทัศนคติ และการสื่อสารเรื่องเพศศึกษาของผู้ปกครอง จึงสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมประสิทธิภาพของการสื่อสารให้ประชาชนมีความรู้ ทัศนคติ และการสื่อสารเรื่องเพศศึกษาตามที่ได้เผยแพร่ผ่านสื่อมวลชน สื่อบุคคล และสื่อเฉพาะกิจประเภทต่าง ๆ ซึ่งจะมีประโยชน์ต่อการพัฒนาสังคมและประเทศต่อไป
2. เพื่อเป็นแนวทางแก่หน่วยงานของรัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง ในการกำหนดนโยบายการสื่อสารเพื่อให้ความรู้ และการปฏิบัติตนในการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาของกลุ่มผู้ปกครอง